

Що має вміти фахівець цього рівня зі спеціальності?

Визначати напрямки побудови внутрішньогосподарського обліку, контролю та аналізу за центрами витрат, центрами відповідальності, за різними методами обліку (повних витрат, неповних витрат нормативним методом — стандарт-кост, директ-кост), організаційну побудову аудиту в галузі, організаційну побудову інформаційних систем у галузі, побудову зовнішньоекономічної діяльності конкретної галузі, методіку фінансового аналізу діяльності підприємства: організаційну побудову аудиту, організаційну побудову інформаційної системи бухгалтерського обліку, основу обліку зовнішньоекономічної діяльності. Усі питання 2-го рівня.

4. Четвертий рівень — магістр

Характеристика знань. На 4-му — останньому рівні, студент має здобути обсяг знань та навичок, формують менеджерську професійну компетентність його як спеціаліста — організатора й керівника та дають можливість виконувати функції керівника професійного колективу, тобто визначаються як управлінські знання, вміння та навички.

Основний зміст знань формують такі фахові дисципліни:

Усі дисципліни першого, другого та третього рівнів. Окрім того: фінансова звітність, стратегічний аналіз, організація бухгалтерського обліку, контролю та аналізу, організація та методика проведення аудиту, фінансовий менеджмент, аналіз та управління ризиком, бухгалтерський облік у зарубіжних країнах, судово-бухгалтерська експертиза.

Що має знати фахівець цього рівня зі спеціальності?

Усі питання перших трьох рівнів. Окрім того, менеджерський аспект побудови та організації бухгалтерського обліку, контролю, аналізу та аудиту незалежно від галузі, методіку стратегічного аналізу, знати функції головного та провідного спеціалістів — головного бухгалтера, керівника фінансової служби на підприємстві, знати весь спектр функцій, що притаманні спеціальності «Бухгалтерський облік і аудит».

Що має вміти фахівець магістерського рівня спеціальності?

Застосовувати всі питання перших трьох рівнів. Окрім того, вміти організувати бухгалтерську справу і аудит у будь-якій системі та формі діяльності (виробнича, комерційна, грошово-кредитна) за обраною спеціалізацією, вміти виконувати функції головного спеціаліста — головного бухгалтера, керівника обліково-аналітичних, обліково-контрольних служб.

Висновки. В умовах переходу до Болонської системи, запропонована система підготовки бухгалтерських кадрів для транспортних підприємств та організацій, яка буде формувати досвідченого фахівця, що відповідає потребам суспільства в даних спеціальностях.

Література

1. Закон України «Про освіту» № 1158-IV від 11.09.2003 року.
2. Закон України «Про аудиторську діяльність» № 3122-XII від 22.04.1993 року.
3. Закон України «Про фінансовий облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 року № 996-XIV.

УДК 629.113

ВИЗНАЧЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОГО СТАНУ ВИРОБНИЧОЇ СИСТЕМИ

Доктор технічних наук Бідняк М.Н.

В статті розглянуто питання визначення організаційного стану виробничої системи на автомобільно-транспорті з використанням математичного апарату динаміки середніх, що дає можливість визначити в якому стані більше всього перебуває виробнича система.

In the article the question of determination of the organizational state of the production system is considered on a motor transport with the use of mathematical vehicle of dynamics of middle, that enables to define in what state most there is the production system.

Постановка проблеми. Різновидність і зміст стратегій розвитку виробничих систем залежить від багатьох факторів як зовнішнього так і внутрішнього середовища, або як прийнято називати від екзогенних так і ендегенних змінних які характеризують стан виробничої системи. До екзогенних в першу чергу відносяться такі змінні як положення організації на життєвому циклі, її конкурентоспроможність і взагалі стан економіки в країні. До ендегенних змінних які характеризують стан виробничої системи відносяться технічно-технологічний рівень виробничої системи, її працездатність, забезпеченість кадрами і т. ін.

Зміст. В залежності від характеру та якості впливу екзогенних та ендегенних змінних можна визначити стан виробничої системи. В тому випадку якщо всі виробничі підрозділи як об'єкту управління так і суб'єкту управління працюють з повною віддачею і своєчасно отримують прибуток то вважається що стан виробничої системи є абсолютно стійкий, що на жаль буває не завжди. Якщо якась з систем функціонує не найкращим чином, але всі інші показники відповідають бажаному рівню вважається, що стан є нормально стійкий. Коли ж відхилення від бажаного стану коливається в допустимих величинах, тоді вважається стан нестійкий. І, на кінець, якщо стан виробничої системи суттєво відхиляється по своїм показникам від попередніх станів, вони характеризують виробничу систему як передкризову або і зовсім кризовий стан. Схему можливих станів можна привести в такому вигляді — рис.1.

Звичайно необхідно розуміти, що взагалі стан виробничої системи є функція часу $S = f(t)$, і він змінюється в залежності від багатьох факторів тоді критерій стану виробничої системи можна сформулювати як

$$S = F_o \cdot R_i(t), \quad (1)$$

де F_o — потенційна спроможність виробничої системи;

$R_i(t)$ — прийняте управлінське рішення в кожний момент часу, t .

В свою чергу, якщо F_o — це якась об'єктивно існуюча величина, що характеризує виробничу потужність підприємства, то $R_i(t)$ залежить в першу чергу від прийнятого управлінського рішення. Його можна визначити як відношення

$$R_i(t) = \frac{R_{\phi i}(t)}{R_{opt}(t)}, \quad (2)$$

де R_{ϕ} — ефективність практично прийнятого рішення;

R_{opt} — оптимальне рішення в конкретній ситуації.

Тоді з урахуванням (2) формула (1) запишеться в такому вигляді:

$$S_{cm} = F_o \cdot \left(\frac{R_{\phi}(t)}{R_{opt}(t)} \right). \quad (3)$$

Як слідує з формули (3) стан виробничої системи характеризується максимально можливим використанням виробничого потенціалу. Таким чином якщо прийняти за критерій стану виробничої системи використання її потенційної спроможності то очевидно, він залежить від правильно прийнятого управлінського рішення.

Але як відомо виробнича система, навіть зовсім проста, не складається лише з одного елементу. Той чи інший рівень спеціалізації який характерний для сучасних умов існування, завжди має у своєму складі якусь кількість n елементів від функціонування яких залежить якість функціонування всієї системи. Тому якщо враховувати кількість елементів в складі виробничої системи від яких залежить загальний стан то можна формулу (1) записати в такому вигляді

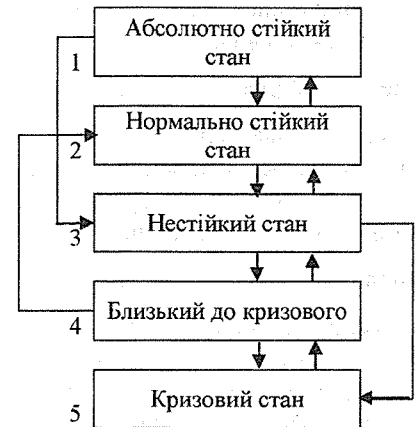

Рис. 1. Можливі стани виробничої системи в залежності від характеру та якості впливу екзогенних та ендегенних змінних

$$S_{cm}(t) = \int_{i=1}^n F_o \cdot \alpha_i \cdot (t) \cdot R_i(t), \quad (4)$$

де $\alpha_i(t)$ — нормативна функція ефективності якої характеризує залежність прийнятого рішення від функціонування i -го елемента

n — кількість структурних елементів у складі виробничої системи.

Для визначення середньої кількості часу виробничої системи в тому чи іншому стані скористаємося апаратом динаміки середніх [1] побудуємо графік можливих станів.

Тоді, досліджуючи графік, приведений на рис. 2 із застосуванням апарату марківських випадкових процесів, для ймовірних станів $P_0(t)$, $P_1(t)$, $P_2(t)$, $P_3(t)$, $P_4(t)$ та враховуючи можливі переходи системи з відповідною інтенсивністю $\lambda_{ij}(t)$ потоку подій, які переводять систему із стану E_i безпосередньо в стан E_j , можна скласти систему

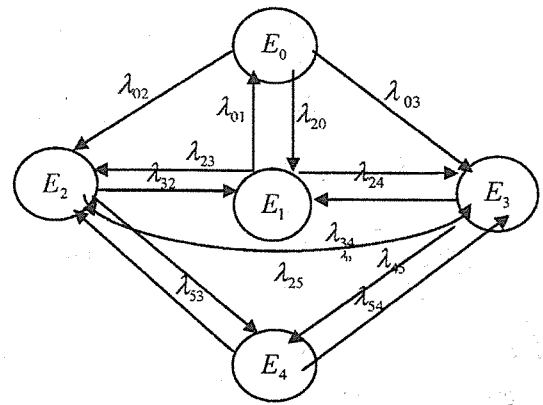

Рис. 2. Графік можливих станів виробничої системи

лінійних диференціальних рівнянь як функції часу при нормованій умові $\sum_{i=0}^4 P_i(t) = 1$:

$$\frac{dP_0(t)}{dt} = -[\lambda_{01}(t) + \lambda_{02}(t) + \lambda_{03}(t)] \cdot P_0(t) + \lambda_{10}(t) \cdot P_1(t)$$

$$\frac{dP_1(t)}{dt} = -[\lambda_{10}(t) + \lambda_{12}(t) + \lambda_{13}(t)] \cdot P_1(t) + \lambda_{01}(t) \cdot P_0(t) + \lambda_{21}(t) \cdot P_2(t) + \lambda_{31}(t) \cdot P_3(t)$$

$$\frac{dP_2(t)}{dt} = -[\lambda_{21}(t) + \lambda_{23}(t) + \lambda_{24}(t)] \cdot P_2(t) + \lambda_{02}(t) \cdot P_0(t) + \lambda_{12}(t) \cdot P_1(t) + \lambda_{42}(t) \cdot P_4(t)$$

$$\frac{dP_3(t)}{dt} = -[\lambda_{31}(t) + \lambda_{34}(t)] \cdot P_3(t) + \lambda_{03}(t) \cdot P_0(t) + \lambda_{13}(t) \cdot P_1(t) + \lambda_{23}(t) \cdot P_2(t) + \lambda_{43}(t) \cdot P_4(t)$$

$$\frac{dP_4(t)}{dt} = -[\lambda_{42}(t) + \lambda_{43}(t)] \cdot P_4(t) + \lambda_{24}(t) \cdot P_2(t) + \lambda_{34}(t) \cdot P_3(t)$$

Для визначення характеристик функціонування виробничої системи введемо випадкову величину $M_i(t)$, $i=1,2,\dots,k$, яка характеризує за якийсь відрізок часу T виробнича система буде знаходитись в E_i стані.

Сумарна кількість часу у всіх можливих станах дорівнює кількості днів на рік $\sum_{i=1}^k \mu_c(t) = \Theta$

Враховуючи те, що $\mu_i(t)$ для любых t є випадкова функція часу, то найбільш повною характеристикою $\mu_i(t)$ буде математичне очікування $M_i[\mu_i(t)]$ та його дисперсія $D_i[\mu_i(t)]$.

В свою чергу $M_i(t)$ і $D_i(t)$ визначаються із ймовірності стану кожного моменту часу (або якогось іншого періоду). Якщо прийняти, що в момент t виробнича система знаходиться в i -му стані з ймовірністю $P_i(t)$ і не знаходиться в цьому стані з ймовірністю $1 - P_i(t)$, тоді:

$$M_i(t) = \Theta P_i(t);$$

$$D_i(t) = \Theta \cdot P_i(t) \cdot [1 - P_i(t)]$$

Тоді замінивши $\Theta \cdot P_i(t)$ на M_i , як середню кількість часу виробничої системи в i -му стані, отримаємо систему диференціальних рівнянь, які описують виробничу систему як функцію часу.

$$\begin{aligned}\frac{dm_0}{dt} &= -[\lambda_{01} + \lambda_{02} + \lambda_{03}]m_0 + \lambda_{10}m_1 \\ \frac{dm_1}{dt} &= -[\lambda_{10} + \lambda_{12} + \lambda_{13}]m_1 + \lambda_{01}m_0 + \lambda_{21}m_2 + \lambda_{31}m_3 \\ \frac{dm_2}{dt} &= -[\lambda_{21} + \lambda_{23} + \lambda_{24}]m_2 + \lambda_{02}m_0 + \lambda_{12}m_1 + \lambda_{42}m_4 \\ \frac{dm_3}{dt} &= -[\lambda_{31} + \lambda_{34}]m_3 + \lambda_{03}m_0 + \lambda_{13}m_1 + \lambda_{23}m_2 + \lambda_{43}m_4 \\ \frac{dm_4}{dt} &= -[\lambda_{42} + \lambda_{43}]m_4 + \lambda_{24}m_2 + \lambda_{34}m_3\end{aligned}$$

Для визначення оцінок m необхідно знати кількість можливих станів виробничої системи на кожному відрізку часу t (неділя, декада, місяць).

Таким чином ефективність функціонування виробничої системи залежить від її стану в кожний момент часу t , який при відомих λ_{ij} описується системою диференціальних рівнянь в загальному вигляді не лінійних. При відомих чисельних значеннях середніх чисельностей станів можна вирахувати коефіцієнт знаходження виробничої системи в тому чи іншому стані. Він визначиться по формулі

$$K_c = \frac{\sum_{i=1}^n m_i}{\sum_{i=1}^n m_i}, \quad i=1,2,\dots,n; t=1,2,\dots,t$$

де m — сукупність можливих станів, які характеризують E_0, E_1, E_2, E_3, E_4 ;

n — число можливих станів;

m_i — середня чисельність часу в i -го стані.

Відносно показника виробничого потенціалу. Універсальність його полягає в тому, що він може віддзеркалювати різні сторони діяльності. Це може бути потужність матеріально-технічної бази підприємства, стан економіки підприємства, фінансів, навіть трудових ресурсів та їх інтелект. Крім того, в загальному вигляді це може бути і інноваційний стан. Нам здається, що на цей показник суттєвих обмежень не існує. Якщо це виробнича система яка функціонує, то вона має якісь ресурси і управлінську систему яка їх використовує. Наразі виникає питання, як вона використовує ці ресурси, тобто наскільки оптимальні рішення управляюча підсистема приймає.

У зв'язку з цим виникає практичне питання — наскільки надійна система управління? Чи якісно реалізуються всі функції управління всіма структурними підрозділами, та ефективність їх реалізації?

Виходячи з теорії надійності під надійністю управління слід розуміти безвідмовне і повне виконання комплексу функцій на протязі заданого часу функціонування в заданих умовах праці.

Сутність системи управління виробничою системою як складною динамічною системою полягає в тому, що прийняття не оптимальних рішень збільшує загальні збитки.

Функцію надійності управління виробничою системою можна записати як

$$R(t) = e^{-k \frac{\mu}{t}}, \quad (5)$$

де μ і k — постійні величини які характеризують якісні сторони деякого імовірнісного процесу прийняття рішень.

А вираз функції інтенсивності збитків від неоптимальних рішень знайдеться по формулі

$$\lambda(t) = k \frac{\mu}{t^2}, \quad (6)$$

Висновки. Таким чином інтенсивність збитків за рахунок неоптимальних рішень пропорційний квадрату часу.

Аналіз найважливіших причин прийняття неоптимальних рішень зводиться до наступного:

- недоліки в організації праці в управлінні;
- недоліки в інформаційному забезпеченні кадрів при прийнятті управлінських рішень;
- недостатнє використання кількісних методів і моделей в реальному часі;
- недоліки структур управління, що призводить до несвоєчасного прийняття рішень.

Таким чином для прийняття оптимальних рішень в кожному конкретному випадку необхідно:

- наявність особи, яка приймає рішення;
- його спроможність приймати якісні рішення;
- наявність необхідної, достатньої і якісної інформації;
- наявність технічних засобів для обробки інформації, а також уміння користуватись кількісними методами обробки та аналізу управлінської інформації.

Література

1. Венцель Е.С. Исследование операций. — М.: Сов.рад., 1972.

УДК 336.201.3

ВПЛИВ ПОДАТКОВОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ НА ДІЯЛЬНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ КРИЗИ

Богославець Т.І.

У статті досліджено вплив економічних реформ на стан підприємництва, пропозиції практичних заходів щодо підвищення економічної ефективності податкової політики в Україні в сучасних умовах та їх вплив на діяльність і підвищення податкової культури суб'єктів господарювання.

In the article investigational influence of economic reforms on the state of enterprise, suggestion of practical measures, on the increase of economic efficiency of tax policy in Ukraine in modern terms and their influence on activity and increase of tax culture of subjects of menage.

Постановка проблеми. Набуття Україною конкурентоспроможності у сучасному світі нерозривно пов'язане із модернізацією її економіки. Як засвідчує міжнародний досвід, важливою складовою мобілізації інституційних чинників зміцнення конкурентоспроможності національної економіки є підприємництво.

Розширення структури пропозицій на внутрішньому ринку товарів та послуг, створення ефективного конкурентного середовища, стимулювання інноваційного розвитку, відродження підприємницької ініціативи населення, створення додаткових робочих місць та підвищення гнучкості зайнятості, зміцнення регіональних економік — це далеко не всі, але дуже важливі завдання, що стоять перед вітчизняним підприємництвом.

Низька ефективність економічної стратегії держави, структурні деформації середовища ринкової координації, значні дисбаланси розвитку національної економіки завдали суттєвого негативного впливу на стратегії суб'єктів господарської діяльності в Україні.

Одним із важливих питань для суб'єктів господарювання є система оподаткування. Воно також є важливим й для держави, оскільки для авторитету у зовнішньоекономічному просторі їй необхідно забезпечити стабільний економічний розвиток малого та середнього підприємництва як одного з важливих елементів ринкової системи.

Добросовісна сплата податків в економічно розвинених країнах на сьогодні сприймається не лише як громадянський обов'язок, а є ознакою високого рівня податкової культури. Одночасно при усвідомленні